

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 455/2011-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. decembra 2011 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti Ing. R. D., B., zastúpeného advokátom JUDr. J. B., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 403/2003, za účasti Okresného súdu Bratislava I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. R. D. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 403/2003 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava I p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 403/2003 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. Ing. R. D. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 333,33 € (slovom tristotridsaťtri eur a tridsaťtri centov), ktoré mu j e Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I j e p o v i n n ý uhradiť Ing. R. D. trovy konania v sume 314,18 € (slovom tristoštrnásť eur a osemnásť centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. B., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 455/2011 z 20. októbra 2011 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. R. D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 403/2003 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti okrem iného vyplýva, že sťažovateľ ako povinný v rámci exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 2 Er 403/2003 podal 22. februára 2010 návrh na odklad exekúcie a 2. marca 2011 návrh na zastavenie exekúcie, o ktorých nebolo dosiaľ rozhodnuté.

Okrem toho, že sa sťažovateľ domáhal, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň požadoval prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Napokon žiadal, aby mu bolo priznané aj finančné zadosťučinenie v sume 333,33 € a úhrada trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr 3587/2011 doručeným ústavnému súdu 14. septembra 2011, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„S poukazom na jednotlivé úkony vykonané v predmetnom konaní musím konštatovať, že v období od 15. 12. 2005 do 30. 10. 2006, od 06. 03. 2007 do 30. 10. 2007, od 20. 08. 2009 do 03. 06. 2010, sa predmetný spis nachádzal na Krajskom súde v Bratislave z dôvodu podaných opravných prostriedkov.

Dňa 22. 02. 2010 bol na tunajší súd podaný návrh na odklad exekúcie, o ktorom súd do dnešného dňa nerozhodol. Predmetné konanie na tunajšom súde je poznačené prietahmi, čo možno považovať v danej veci za objektívny prietah. Nakoľko zaťaženosť súdneho oddelenia, resp. jednotlivých civilných sudcov nemôže byť dôvodom na porušenie práva účastníka konania garantovaného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, mám za to, že predmetné konanie je poznačené zbytočnými prietahmi, avšak objektívneho charakteru.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 2 Er 403/2003 ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania:

Okresnému súdu bola 4. decembra 2003 doručená žiadosť exekútora JUDr. Š. Š. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Po doplnení náležitostí žiadosti vydal okresný

súd 28. januára 2004 poverenie na vykonanie exekúcie. Sťažovateľ v procesnom postavení povinného návrhom doručeným 6. júla 2005 požiadal okresný súd o zastavenie exekúcie.

Proti uzneseniu okresného súdu z 25. októbra 2005, ktorým bol návrh na zastavenie exekúcie zamietnutý, podal sťažovateľ 7. decembra 2005 odvolanie a súdny spis spolu s odvolaním bol 15. decembra 2005 predložený Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie.

Uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 CoE 210/05 z 27. októbra 2006, ktorým bolo napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdené, bolo 30. októbra 2006 doručené okresnému súdu spolu so súdnym spisom a následne 2. novembra 2006 expedované účastníkom konania.

Okresný súd po doručení návrhu sťažovateľa na odklad exekúcie (28. december 2006) uznesením zo 17. januára 2007 pripustil zmenu účastníka oprávneného.

Po podaní odvolania sťažovateľa proti tomuto uzneseniu krajský súd po predložení veci (6. marec 2007) uznesením č. k. 15 CoE 71/2007-88 z 26. septembra 2007 odvolanie sťažovateľa odmietol.

Na základe výzvy okresného súdu sa oprávnený podaním doručeným okresnému súdu 23. novembra 2007 vyjadril k návrhom sťažovateľa na odklad exekúcie a na čiastočné zastavenie exekúcie.

Okresný súd uznesením zo 7. mája 2008 povolil odklad exekúcie v časti vymáhania zmluvnej pokuty 50 000 Sk a nepovolil odklad exekúcie v časti vymáhania istiny v sume 150 000 Sk a jej príslušenstva.

Po doručení návrhu oprávneného na zmenu exekútora (12. február 2009) okresný súd uznesením z 29. mája 2009 žiadosti o zmenu exekútora vyhovel.

Po doručení odvolania sťažovateľa zo 17. júla 2009 a po predložení súdneho spisu (20. august 2009) krajský súd uznesením zo 4. mája 2010 napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil a zmenil v časti určenej odmeny pôvodnému exekútorovi.

Sťažovateľ návrhom doručeným okresnému súdu 22. februára 2010 požiadal o odklad exekúcie v súvislosti s konaním vedeným Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 50 C 28/2010.

V období od 25. júna 2010 do 5. januára 2011 okresný súd opakovane vyzýval súdneho exekútora JUDr. Š. na vrátenie poverenia na vykonanie nariadenej exekúcie.

Podaním doručeným okresnému súdu 24. januára 2011 sa sťažovateľ domáhal rozhodnutia o jeho návrhu na odklad exekúcie z 22. februára 2010.

Podaním doručeným okresnému súdu 16. februára 2011 žiadal súdny exekútor Mgr. V. C. o oznámenie stavu konania vo veci návrhu sťažovateľa na odklad exekúcie z 22. februára 2010.

Sťažovateľ návrhom doručeným okresnému súdu 2. marca 2011 požiadal, aby bolo rozhodnuté o zastavení exekúcie s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. januára 1997 vydaný pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 a publikovaný v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997.

V súvislosti s návrhom na odklad exekúcie do právoplatného skončenia konania vo veci vedenej Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 50 C 28/2010 Okresný súd Bratislava II v odpovedi zo 16. mája 2011 adresovanej okresnému súdu uviedol, že predmetné konanie nie je dosiaľ právoplatne skončené.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, III. ÚS 103/07, III. ÚS 139/07).

V súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou ústavný súd už vyslovil, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (III. ÚS 15/03, III. ÚS 229/04), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04), pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných priet'ahov nevyníma. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (III. ÚS 15/03, III. ÚS 229/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ktoré ústavný súd uplatňuje pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je potrebné uviesť, že rozhodovanie o návrhoch na odklad exekúcie a návrhoch na zastavenie exekúcie tvorí štandardnú súčasť agendy okresných súdov, a preto nemožno napadnuté konanie hodnotiť z právneho hľadiska ako zložitú. V súvislosti s hodnotením faktickej zložitosti veci ústavný súd po preskúmaní na vec sa vzťahujúcej spisovej dokumentácie, ako aj doterajšieho priebehu namietaného konania dospel k záveru, že ani z faktického hľadiska nemožno považovať napadnuté konanie za zložitú. Pri tomto konštatovaní ústavný súd zohľadnil aj skutočnosť, že ani podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti neargumentovala zložitou veci.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým

aj k porušeniu označených práv. Ústavný súd z uvedeného hľadiska v správaní sťažovateľa nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by bolo potrebné pripísať na jeho ťarchu.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu sťažovateľom označených práv v napadnutom konaní, bol postup samotného okresného súdu.

Z predloženého spisu okresného súdu sp. zn. 2 Er 403/2003 ústavný súd zistil, že postup okresného súdu v doterajšom priebehu napadnutého konania nebol optimálny. Zásadným pochybením, v dôsledku ktorého však došlo k bezdôvodnému spomaleniu exekučného konania, je skutočnosť, že okresný súd dosiaľ nerozhodol o návrhu sťažovateľa na odklad exekúcie podanom 22. februára 2010, hoci o tomto návrhu bol povinný rozhodnúť v lehote 30 dní v súlade s § 56 ods. 4 Exekučného poriadku.

Uvedenú skutočnosť potvrdila aj podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti zo 6. septembra 2011. Okrem toho vo vyjadrení tiež ospravedlňovala prietahy v konaní *„zaťaženosťou súdneho oddelenia, resp. jednotlivých civilných sudcov...“*, čo ústavný súd nemohol akceptovať, keď v súvislosti s uvedeným vo svojej predchádzajúcej judikatúre (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06) poukázal na to, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

Ústavný súd pri celkovom hodnotení zohľadnil, že dĺžku doby, počas ktorej sa súdny spis opakovane z dôvodu odvolacieho konania nachádzal na krajskom súde a ktorú okresný súd nemohol ovplyvniť, nebolo možné z objektívnych dôvodov pripočítať na jeho ťarchu.

Na druhej strane v súvislosti s priet'ahmi v napadnutom konaní ústavný súd poukazuje aj na to, že okrem už uvedeného pochybenia týkajúceho sa rozhodovania o návrhu na odklad exekúcie okresný súd dosiaľ vôbec nereagoval ani na návrh s'ťažovateľa na zastavenie exekúcie z 2. marca 2011.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 403/2003 došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Keďže ústavný súd rozhodol, že bolo porušené základné právo s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jeho žiadosťou

o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia. S'ťažovateľ žiadal, aby mu bolo priznané finančné zadost'učinenie v sume 333,33 €, poukazujúc na to, že najmä *„dĺžka rozhodnutia o odklade exekúcie je nezdôvodniteľná a neospravedlňiteľná“*, čo v ňom vyvoláva pocit *„právnej a vnútornej neistoty“* a súčasne aj obavu, *„či vykonaním exekúcie nedôjde k nenapraviteľným škodám, ktoré môžu mať pre neho a príslušníkov jeho rodiny nepriaznivé následky“*.

Pri určení finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd zohľadňujúc petit s'ťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), priznal s'ťažovateľovi finančné zadost'učinenie v ním požadovanej sume, t. j. 333,33 € (§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátom JUDr. J. B. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2010, ktorá bola 741 €.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie s'ťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 123,50 €, t. j. spolu 247 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 7,41 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 261,82 €. Keďže advokát je platcom

dane z pridanej hodnoty [ďalej len „DPH“ (na základe predloženej fotokópie osvedčenia o registrácii pre DPH)], uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 314,18 €.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2011